

Spiegel scoort met 'De Spaanse Hoer'

De vorig jaar overleden schrijver Hugo Claus houdt ons met 'De Spaanse Hoer' een spiegel voor. Een spiegel die aanvankelijk redelijk beslagen is, waardoor het spiegelbeeld wazig is. Allengs verdwijnt echter de condensanslag en komen (on)macht, geweld, hebzucht en cynisme kraakhelder naar voren.

Geen gewone kost dus, zo'n ingewikkelde tragikomedie met een sociale ondergrond. Toch komen daar zoveel liefhebbers van het amateurtoneel op af, dat De Schulp tot vier keer toe afgeladen is. De ruim negenhonderd bezoekers krijgen dan ook waar voor hun geld, want zoals gewoonlijk heeft de toneelgroep Spiegel er weer iets moois van gemaakt.

Regisseur Harry Trompert steekt niet alleen zijn nek uit door een dergelijk moeilijk stuk met ellenlange dialogen op het repertoire te zetten, hij experimenteert ook succesvol met drie mobiele decorstukken en een hoge umpirestoel van een tennischeidsrechter.

De meest prominente rol, die van de oude hoer Celestina is weggelegd voor Rina Limmen. De wijze waarop zij die rol vervult dwingt bewondering af. Haar tekst en mimiek zijn perfect op elkaar afgestemd.

De toneelgroep Spiegel met 'De Spaanse Hoer' van Hugo Claus op 25, 26, 27 en 28 maart in dorps huis De Schulp te Egmond-Binnen. Gitaarspel: Arno van de Reep, regie: Harry Trompert. Gezien de voorstelling op woensdag 25 maart.

Zij is echter niet de enige die het stuk draagt. Kim van Dijk en Rozanne Snabilie dragen er als de jonge hoeren ook hun steentje aan bij, net als Jan Stam de corrupte politiecommissaris. Dick van de Reep en Peter Petiet (knechten) laten zich ook van hun goede kant zien. Iets minder overtuigend, maar beslist niet onvoldoende, wordt de rol van Calisto door Silvester Stam neergezet. Aan niets is te zien dat Marjolein de Graan met de rol van Melibea haar debuut maakt, hetzelfde geldt voor Gerda Smit. Els Trompert is, zoals altijd, weer prominent aanwezig.

Een aardige vondst is de manier waarop Claudina (Judith Zonneveld) vanuit de hemel (umpirestoel) met een echo achter haar stem meespeelt.

Al met al bewijst Spiegel dat men niet hoeft terug te vallen op platte kluchten om het publiek massaal aan zich te binden.

BOB DE MON